

[Rager.]

Hjælpen ydes, dels den anden Ting: Sikkerheden for, at man faar Hjælp, for det ved de Mennesker jo ellers slet ikke, om de faar. Nu kan det være, at København og de fleste Kommuner er styret saadan, at de, der er virkelig trængende, kan afvente Situationen med nogenlunde Ro, men jeg er slet ikke sikker paa, at de kan det ude paa Landet; i mange af Landkommunerne, i de Dele af Landet, som jeg vil betegne som de mere mørke Dele af Landet, der er jeg slet ikke sikker paa, hvorledes de, der er berettiget til at faa Hjælp, bliver mødt, om det netop bliver Hjelpekassen, man anvender, eller om man ikke foretrækker Fattiggassen, fordi det, saaledes som vor Lovgivning er i Øjeblikket, i alt Fald medfører, at disse Mennesker, som man ofte anser for at have vælgmæssigt set ubehagelige Anskuelser, mister deres Valgret. Det er netop en af Farerne ved det og en af de Ting, der skal passes paa, fordi den let kunde være fristende, hvis den højtærede Socialminister ikke er i Stand til at forhindre det, hvad jeg ikke ved i Dag. Det skulde glæde mig, hvis han var det, men ellers er jeg bange for, at det mange Steder vil blive misbrugt, fordi man vil bruge Fattighjælpen i Stedet for Hjelpekasserne. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det kan det ærede Medlem ikke vide noget om, Muligheden er her, og Sporene skræmmer.

Saa var det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen endvidere inde paa at tale om de Demonstrationer, der fandt Sted, og mod hvem det var, de Demonstrationer vendte sig. Det ærede Medlem sagde seende hen paa de socialdemokratiske Medlemmer af dette Ting: Det er ikke os, de vender sig imod, det er andre. Det er rigtigt; Utak er jo Verdens Løn, og det er jo ganske udmærket at staa op her som Sandhedsvidne og være med til ganske stille at lirke til, at det ogsaa kunde vende sig netop mod den Side, hvor det passede En selv bedst, selv om det netop ikke var der, hvor det retfærdigvis burde ramme. Det vilde imidlertid være ganske taabeligt, ganske taabeligt at tænke sig, at Harmen kunde vende sig mod de Partier, som vil hjælpe, til Glæde for de Partier, som ikke vil hjælpe. Men det er ogsaa kun Dosmerfangeri at tro, at den Slags skulde ske.

Men saa siger man: Ja, det kommer, fordi I har lovet noget, og nu staaer de Mennesker og er skuffede. Det er jo en af Kongstankerne i Øjeblikket at slaa fast: I har lovet noget, de Mennesker er skuffede. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som en

Gang indrømmede, at intet var lovet, har ikke gentaget disse Udtalelser saa ofte i den senere Tid, jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der jo saa ofte ynder at gaa sine egne Veje, ogsaa denne Gang vilde finde Anledning til at gentage — det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hans Partifælle, er saa stærk i Gentagelser —, det ærede Medlem skulde prøve paa fra denne Talerstol at gentage, maaske endnu i Aften, at efter hans Formening er der ikke lovet noget (*Korsgaard*: Der er skabt Forventninger) . . . Nu siger det ærede Medlem, at der er skabt Forventninger. Hvem har skabt de Forventninger? (*Korsgaard*: Det har de Radikale og Socialdemokraterne) . . . Det ærede Medlem vil altsaa ikke gentage, forstaaer jeg, i Aften, at der ikke er lovet noget. Ja, saa glæder jeg mig til at høre det ærede Medlem gentage det af ham før nævnte og skænker ham indtil videre det nye Slagord, som maaske skal bruges nu.

Men de, der føler sig skuffede, selv om de føler sig meget skuffede, fordi de har næret Forventninger, bør dog vel tage Hensyn til alle Forhold, tage alle Forhold i Betragtning. Og det bliver jo nødvendigt ved Behandlingen af dette Forslag, saaledes som Situationen har formet sig, at sige et Par Ord ogsaa om dette Spørgsmaal, men inden jeg gaar ind paa det, vil jeg ogsaa gerne følge det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen længere ind i hans Tale, idet han paa et vist Tidspunkt fremsatte den Bebrejdelse mod Rigsdagen, at den ikke formaaede at løse Beskæftigelsesspørgsmaalet; den formaaede ikke at give Arbejde, og, sagde han, den formaaede heller ikke at give Hjælp. Nej, det er rigtigt; det formaar Rigsdagen ikke, men det er ikke Regeringspartiernes Skyld; det er ikke Regeringspartiernes Skyld, for de vil i Aften vise, at de formaar at give Hjælp i det Ting, hvor de kan give den. Hvis det ikke kan tvinges igennem i det andet Ting, kan de ikke gøre for det, men saa er det, fordi Regeringspartierne ikke har den Magt, de moralsk burde have politisk her i Landet. Det er, fordi det ærede Medlems gamle Meningsfæller endnu har formaaet at holde igen paa en demokratisk Forfatning her i Landet, har formaaet at sætte nogle Pletter paa den Forfatning, vi har nu, saaledes at det ikke er Folkets tydelig udtalte Villie, der regerer her i Landet.

Jeg vil saa gerne tage med, hvad der er sagt om Pristallene 100 og 200. Jeg nævte dem med Villie i Eftermiddags, fordi det er mig meget bekendt, at disse Tal, som